

ESTA ES LA MEUA GENERACIO

No tenim por a res perquè no tenim res que perdre i eixe és el secret per a no fer-nos endarrera per arribar i guanyar.

Obrim portes tancades patades o per mig de la imaginació però la nostra millor arma és la improvisació.

Esta és la meua generació.

La nostra calavera és també la bandera i no fa falta cap presentació, no acceptem concells de ningú ni portem cartes de recomanació. Encara que treballlem per amor a l'art no som cap excepció també ens agraden les peles, pura contradicció.

Esta és la meua generació.

Som fills del déu de la impaciència i de la deua ambició, germans de la pressa i en conseqüència cosins de la indecisió. No tenim amics i el nostre guia és l'instint de conservació, nadem i anaguem la roba en qualsevol situació.

Esta és la meua generació.....

REBELDES 1988

Quantes vegades s'ha parlat de la generació de finals dels 60, dels que ara tenim a la vora de vint i ens podem considerar els joves de la societat actual!!

No solem reflexionar sobre nos mateixos perquè estem massa ocupats intentant treure el cap en un ambient selvàtic on triomfa la llei del més fort. Vivim en un moment "post", vull dir que els moviments juvenils de protesta s'han quedat en simples quimeres dels 60 i el futur - si és que pot parlar-se de tal fenomen - apareix tan fosc que només uns pocs innocents es creuen eixe conte de que tot s'arreglarà.

Els demes ens tenim que adaptar a un sistema super competitiu on les regles ens venen imposades desde d'alt i la nostra aportació per a un possible canvi es fa quasi inexistent, només s'espera de nos obediència i pocs qüestionaments.

Ara bé, sempre hi ha un tipus de jove que passe de jugar al joc de la majoria i preferís trencar la baralla, són estos qui trobaran totes les portes tancades, la falta de peles, les males històries amb els superiors i mil coses més...sense més eixida que l'auto marginació per tal de poder viure al marge dels favoritismes, concells inútils i cartes de recomanació per poder accedir a un treball que ens introduirà directament al aborrit món d'esta

gent adulta que tan poca gràcia ens fa. No penseu que estic parlant de coses rares, res més allunyat de la realitat perquè parlo simplement de l'agonia de subsistir dignament en una època on el jove-trepa (yuppi) és l'estàndard per a molts, eixe individu adaptadíssim a la vida moderna de les presses, el regnat de la pasta i l'ambició a ultrança sense tindre cap compromís ni interès que no sigui ell mateix. Contraposat a aquells altres joves dels que hi parla va que preferissen viure criticats però amb un grau de llibertat que la dependència no permet.

Sóc d'esta generació però no m'identifico en els estereotips que m'imposen perquè són tan falsos com els que me'ls volen fer creure. Realment si no tenim ja res que perdre - com diu la canço - podríem arriscar una miqueta més per la nostra part, no creus? Esta lletra dels REBELDES podria ser una declaració de principis digna d'avui dia, tan vàlida com totes eixes consignes meravelloses d'anys passats que ara es troben fora de lloc. A este article es reflexa el sentiment de desarrelament e indecisió que respirem els d'esta generació.

Una kolega

